

ALYSON NOËL

GHIDUL PRACTIC

AL

**UNIVERSULUI
SUPRANATURAL**

Traducere din limba engleză de Adriana Conway

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Băiatul care s-a întâlnit cu baubau	3
2. Omul cu medalion din dinți de maimuță	18
3. De ce a traversat fantoma strada?	31
4. Misteriosul corb alb	42
<i>Top 5 lucruri care mă îngrozesc</i>	50
5. Întâlnirea cu Crowther	51
6. Plăcintele fermecate	64
<i>Top 5 lucruri care mă îngrozesc</i>	69
7. Câinele din infern	70
8. Regina ucigașă	85
9. Mâncătorul de suflete	94
<i>Top 5 lucruri care mă îngrozesc</i>	108
10. Rondul printre morminte	109
11. Salvat de fantomă.	124
<i>Top 5 lucruri care mă îngrozesc</i>	135
12. Scurtă istorie a buclelor temporale	136
13. Principiile de bază ale îndoirii lingurii.	145
14. Memento mori	158
15. Petrecerea morților	167

16. Strania cameră roșie.	176
<i>Top 5 lucruri care mă îngrozesc</i>	187
17. Îmbrobodit	188
18. Siropul pentru păr albastru	193
19. Răposatul	200
20. Mâncătorul de creier	207
<i>Top 5 lucruri care mă îngrozesc</i>	210
21. Trupa antizombi în acțiune	211
22. Omul-Pisică.	219
23. Furtuna supranaturală.	225
24. Tunelul groazei.	232
25. Flota garguielor.	239
<i>Top 5 lucruri care mă îngrozesc</i>	256
26. Cum să construiești un baubau	257
27. Fata cu ochi de reptilă	264
28. Înălțarea Lunii Negre.	272
<i>Top 5 lucruri care mă îngrozesc</i>	288
29. Unde-i Yeti?	289
30. Vă rog, nu-l hrăniți pe baubau	293
31. Mitologia personală	299
32. Trupa lui Magnus	303
33. Corn (de inorog) cu lapte	312
<i>Top 5 lucruri care mă îngrozesc</i>	318

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

34. Casa bântuită	321
<i>Mulțumiri</i>	339

Stiu, nu e modul cel mai indicat de a începe o poveste – nimănui nu-i plac chestionarele –, dar, înainte de a merge mai departe, trebuie să răspunzi la o întrebare.

Dacă ești sigur de răspuns, încercuiește-l, ca să știe toată lumea care e părerea ta.

Dacă nu găsești un creion sau dacă nu e cartea ta, atunci mai bine răspunde în gând.

Ești gata? Iată întrebarea:

Crezi în fantome?

DA

NU ȘTIU

NU

L-ai încercuit pe DA? Acesta este răspunsul corect. Acum poți să dai pagina.

L-ai încercuit pe NU? Ține minte: dacă tu nu crezi în ceva nu înseamnă și că acel lucru nu există. Dacă vrei neapărat dovezi, dă pagina.

NU ȘTII dacă să crezi sau nu în fantome? Atunci e obligatoriu să dai pagina, ca să poți să răspunzi corect data viitoare, dacă o să mai fii întrebat.

EDITURA PARALELA 45

Băiatul care s-a întâlnit cu haubau

Bun, deci ai trecut testul și ai ajuns la primul capitol. Bravo! Deși presimt că adevăratul motiv pentru care te afli aici e acel film.

Filmul cu mine (chipurile) luând-o razna în ultima zi de școală?

Cel care a făcut înconjurul planetei cu viteza luminii și a ajuns la toată lumea?

Foarte posibil să fi contribuit și tu când l-ai dat mai departe prietenilor ca să-l urmărești împreună și să vă distrați și mai tare. Nu te condamn. Aș fi făcut la fel, asta dacă nu eram chiar eu eroul principal.

Dar dacă ți-aș spune că totul a fost o minciună?

Dacă ți-aș spune că n-a fost deloc așa? Că există lucruri pe lumea asta – lucruri teribile, îngrozitoare, invizibile – care au provocat sută la sută situația, dar care n-au putut fi surprinse în film?

M-ai crede?

Sau ți-ai da ochii peste cap și ai clătina neîncrezător din cap, ca toți ceilalți minimifidieni?

Dacă n-ai văzut filmul, nu-ți bate capul să-l cauți. E pierdere de vreme.

Dacă nu știi ce-i un minimifidian, nu-ți face griji: o să ți se explice totul.

Povestea absolut adevărată a ceea ce s-a petrecut de fapt este relatată în paginile următoare. Și dacă uneori te vei îndoii că s-a putut întâmpla un lucru atât de strigător la cer, îți spun eu, chiar s-a întâmplat.

Și pot să ți-o dovedesc.

Dar, înainte de a merge mai departe, hai să-ți spun câteva lucruri pe care probabil ar trebui să le știi despre mine:

Mă cheamă Maxen (Woodbead) Smith.

Am 12 ani și jumătate și sunt complet normal din toate punctele de vedere.

Mai puțin unul: văd fantome.

Ai observat că o parte a numelui meu este pusă între paranteze. Eu îi zic „nume tăcut“, pentru că nu se pronunță, ca haș-ul din *ohm* sau *thailandez*. Woodbead ar fi fost adevăratul meu nume de familie dacă tata nu și l-ar fi schimbat în Smith.

Din păcate, tata nu s-a gândit că, da, poți să-ți schimbi numele ca să-ți protejezi identitatea, dar n-ai cum să-ți schimbi și moștenirea. Iar ca nepot al lui Ramhart Woodbead, faimosul vânător de fantome/explorator al fenomenelor paranormale, poreclit „Indiana Jones al lumii supranaturale“,

sunt sigur că partea Woodbead din mine este răspunzătoare pentru acea parte din mine care vede fante.

Văd fante de când eram mic. Cu mult înainte de a înțelege că majoritatea oamenilor nu le văd și că aproape nimeni nu crede în ele.

Habar n-ai cât îi invidiez.

Dacă ești unul dintre norocoși, fante – nici nu știi ce baftă ai. Crede-mă pe cuvânt, să vezi fante este o povară cumplită, care poate duce la umilire publică, momente înfricoșătoare și vizite repetate în biroul directorului școlii, unde ești silit să explici inexplicabilul.

Însă înainte de a te gândi că ție n-o să ți se întâmple niciodată, îți dau o veste proastă:

Doar pentru că tu crezi că nu poți să vezi fante nu înseamnă că n-ai văzut niciuna până acum.

Vezi tu, nu toate fantele sunt la fel. Nu toate sunt transparente și nici nu poartă mereu cămăși de noapte zdrențuite, nici nu plutesc prin case în ruină, vaitându-se de lucrurile oribile care li s-au întâmplat. Unele fante arată ca niște oameni obișnuiți, și la ele trebuie să fii atent. Problema e că, atunci când apuci să le identifici, este, de obicei, prea târziu.

Oricum, după cum am pomenit deja, era ultima zi de școală și numai unsprezece minute mă mai despărțeau de sfârșitul clasei a șasea și începutul restului vieții mele.

Diriginta mea, doamna Rossi, scria la tablă o listă de curiozități despre Hawaii – în momentul în care suna clopoțelul,

avea să se îndrepte spre Statul Aloha. Până atunci, ne spusese să adoptăm o „atitudine relaxată, de plajă“, pe care aş traduce-o astfel: stați în bănci, să nu aud gălăgie și nici prin gând să nu vă treacă să faceți vreo prostie din cauza căreia să întârzii la aeroport.

Simplu, nu? Și chiar a fost, până când temperatura a scăzut subit și luminile au început să pâlpâie.

Poate crezi că o pală de aer rece și niște lumini pâlpâitoare nu sunt mare lucru, nimic de natură să te îngrijoreze. Dar, din experiență, eu știu că, ori de câte ori neonul începe să clipească și răsuflarea îmi iese din gură ca o ceață înseamnă că în încăperea a intrat o fantomă.

În mod normal aş fi închis ochii, m-aș fi lăsat mai jos în bancă și m-aș fi pregătit pentru farsa paranormală care urma să mi se joace. Dar când am simțit un bocănit pe spătarul scaunului, am răsuflat ceva mai ușurat, spunându-mi că e doar Sven – o fantomă nepoliticoasă care mă bântuia dintotdeauna și care e mai curând enervantă decât înfricoșătoare.

Anii de experiență mă învățaseră că cel mai bine era să-l ignor pe Sven. Așa că mi-am tras gluga pe cap și am așteptat să-și facă numărul. N-aveam de gând să las o neisprăvită de fantomă să se pună între mine și scopul meu: acela de a termina anul școlar fără „evenimente“.

Acesta este, bănuiesc, un moment potrivit să-ți spun că profesorii mă știu drept un copil *problematic*.

I-am auzit folosind și expresiile *tulburări de comportament*, *răbufniri violente* și *instabilitate emoțională*.

Să fie clar, niciunul dintre acele *evenimente* nu s-a petrecut din vina mea. În fiecare caz, de vină a fost o fantomă.

De pildă, atunci când am înhățat peruca suplinitoarei și am aruncat-o cât colo, ca pe un frisbee, de fapt a fost o fantomă, nu eu. Eu chiar încercam să o împiedic, dar nu m-a crezut nimeni.

Firește, am devenit eroul clasei. Doar că, în timp ce colegii mei au avut parte de o distracție pe cinste, eu am fost exmatriculat temporar.

În timp ce ei s-au dus în tabăra de vară, eu am fost condamnat la școala de vară.

Și, colac peste pupăză, tata mi-a tăiat accesul la internet.

Chiar crezi că aș risca să mi se întâmple toate astea pentru câteva hohote de râs?

Potrivit directorului, căruia îi place să țină evidența lucrurilor de felul ăstora, am avut circa trei sau patru *evenimente* pe an. Nu voi intra acum în amănunte, însă îți spun doar că în absolut toate cazurile eu am încercat să previn o nenorocire.

Uneori am și reușit, ceea ce, firește, n-a observat nimeni. Și de ce ar fi făcut-o, din moment ce nu erau conștienți de pericolul care-i pândea?

Alteori... nu prea mi-a ieșit.

Până la urmă, toată povestea a fost doar o nouă consecință nefericită a faptului că sunt singura persoană din Școala Boring¹ (nu mint, ăsta e numele adevărat al școlii mele, botezată după numele orașului meu) care vede fantome.

Când Sven mi-a pocnit a doua oară scaunul, nici măcar nu m-am clintit.

¹ Boring – „plictisitor” (engl. în original). (N. red.)

De-abia când a slobozit cel mai lung, mai zgomotos și mai dezgustător râgâit pe care l-am auzit vreodată, mi-am dat seama că era pus pe rele.

Vezi tu, Sven face parte din categoria restrânsă a fantomelor pe care eu le numesc Repetitive. Și chestia cu Repetitivele e că, firește, *se repetă*. Nu improvizează și nu se abat niciodată de la scenariu. Fac același număr la nesfârșit până cad late, după care își revin și o iau de la capăt. Să zicem doar că râgâitul acela dezgustător nu făcea parte din numărul lui Sven.

La început mi-am zis că trebuie să fie o altă fantomă. Cum le place să se hrănească cu emoții și energie, fantomele mișună destul de des prin școli. Teoria a picat însă în clipa în care m-a lovit un miros atât de îngrozitor și de puturos, încât nu poate fi descris decât ca al unei mortăciuni lăsate să putrezească la soare.

Prima mea reacție a fost să-mi strâng cordonul de la glugă și să încerc să blochez mirosul. Mi-am acoperit fața, dar a trebuit să las totuși o deschizătură pentru ochi și nas. Iar mirosul era din ce în ce mai groaznic, cu fiecare inspirație.

Eram pe punctul de a-mi scoate gluga, când acest... *lucru...* această *bestie* hidoasă cu cap enorm și bot alungit a aterizat pe banca mea și și-a scos din gură ceva ce semăna cu un schelet mic de pește.

Dacă m-ai fi întrebat doar cu o zi înainte dacă cred în monștri, ți-aș fi răs în nas. Ca mai toată lumea, nu văzusem monștri decât în filmele de groază la care, de obicei, regretam imediat că m-am uitat. Dar când această creatură mi-a

apărut în fața ochilor, am știut numaidecât că nu există un alt cuvânt care să o descrie.

Pentru că, unu la mână, fantomele sunt de două feluri: fie oameni, fie animale care au decedat.

Și, doi la mână, fantomele nu mănâncă – ori, dacă te luai după dâra subțire de apă dintre acvariul acum gol și banca mea, acest lucru, acest *monstru* ne devorase peștișorul auriu ca pe o delicatesă. Și totuși, în ciuda scenei oribile la care erau martori, colegii mei continuau să se joace pe telefoane, în timp ce doamna Rossi desena pe tablă un hibiscus galben (floarea Statului Aloha). Toți se purtau ca și când nu se întâmplase nimic și începusem să mă îndoiesc de propriii mei ochi, când monstrul a sărit subit pe mine. Speriat, am dat să mă retrag, dar mi-am pierdut echilibrul și m-am prăbușit pe podea.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte de cădere este acea creatură respingătoare deasupra mea, dar și felul în care i s-au aprins ochii când și-a lins o picătură de sânge de pe gheară.

Până să-mi revin, toți colegii aproape căzuseră din bănci în încercarea de a vedea mai bine, iar doamna Rossi îngenunchease lângă mine întrebându-mă dacă sunt teafăr.

Am gemut. Mă durea rău vârful nasului, dar pe profesoară o îngrijora o posibilă lovitură la cap.

– Deschide ochii larg, mi-a cerut ea. Urmărește-mi degetul, a spus, trasând în fața mea o linie curbă. Vezi ca prin ceață? Ți-e greață? Îți amintești ce s-a-ntâmpnat?

Ultima întrebare m-a făcut să mă ridic brusc în capul oaselor, doar ca să constat că îngrozitoarea creatură era tot

acolo. Monstrul grotesc își ascuțea o gheară de-a lungul unui șir de dinți negri, putreziți, și am știut că este doar o chestiune de timp până când și-o va înfige din nou în mine.

– Ar trebui să te duci la cabinetul medical, a spus doamna Rossi, ajutându-mă să mă ridic în picioare. Îți scriu un bilet de voie.

Dacă chiar mă lovisem la cap, era riscant să pierdem vremea cu scrierea biletului de voie. Dar nu aveam de gând să comentez, căci abia așteptam să scap de acolo.

Mai aveam câțiva pași până la ușă, când am auzit glasul plângăcios al Jasminei Skink:

– De ce lui îi dați voie să plece mai devreme?

Și uite așa, visul meu de a scăpa rapid s-a spulberat.

Cu o săptămână în urmă se făcuse un sondaj și fusesem desemnat „Ciudatul clasei“ (nu era o categorie oficială), în timp ce Jasmine ieșise câștigătoare la categoria „Cel mai dulce zâmbet“. Sincer, nu aveam de unde să știu, deoarece Jasmine se strâmba ori de câte ori se uita la mine.

Era supărată pe mine de la petrecerea de ziua ei de naștere din clasa a IV-a, când, din greșeală, am vomitat pe ea în momentul în care o fantomă a încercat să-mi servească propria ureche retezată în locul prăjiturii cu vanilie. De atunci, scopul ei în viață era să mă terorizeze, cu toate că tata mă pusese să-i plătesc rochia din banii mei de buzunar, câștigați cu greu.

Serios, a fost atât de rău, încât, dacă aș fi făcut atunci un „top 5“ al lucrurilor care mă îngrozesc, ar fi arătat cam așa:

TOP 5 LUCRURI CARE MĂ ÎNGROZESC

1. Fantomele
2. Jasmine Skink
3. Tata, când îi spun că văd fantome
4. Vorbitul în public
5. Păianjenii (doar cei păroși)

Iată de ce mi s-a părut amuzant când am văzut cum monstrul și-a desfăcut niște aripi disproporționat de mici, pe care nu le observasem până atunci, și și-a luat zborul într-un mod stângaci, doar ca să aterizeze apoi pe capul Jasminei.

Poate că nu era un monstru chiar atât de rău.

– Se preface, a rânjit Jasmine, trecându-și, iritată, mâna prin păr, chit că habar n-avea de monstrul de pe capul ei. Ar face orice ca să atragă atenția. E absolut jalnic.

Pentru o fracțiune de secundă, aș fi putut jura că ochii i s-au făcut galbeni și limba albastră. Dar, imediat ce profesoara a început să vorbească, mi-a părut din nou normală.

– Jasmine, ajunge!

Atitudinea relaxată, de plajă, a doamnei Rossi se dusese de mult. Dar pe Jasmine n-o potoleai cu una, cu două.

– Prefăcutule! a șuierat, destul de încet ca să nu fie auzită de doamna Rossi, dar suficient de tare ca să-i incite pe colegi.

Mă provoca, dar n-am mușcat momeala. Nu avea cum să mă împiedice să o șterg iute din clasă.

Sau cel puțin așa am crezut, asta până când l-am văzut pe Churro, hamsterul clasei, cățărându-se pe brațul Jasminei, către umăr.

Din acest moment, lucrurile au luat-o puțin razna. Și, în ciuda a tot ce-ai auzit – în ciuda dosarului gras din biroul directorului, care detaliază istoricul meu „problematic“ la Școala Boring –, eu nu sunt genul de copil care caută belele. Mai curând, belelele mă caută pe mine. Din nefericire, în acea zi, am intrat direct în capcana lor.

În mod normal, mi-aș fi văzut de treaba mea și m-aș fi prefăcut că nu am văzut când Jasmine a luat hamsterul din cușcă fără să ceară voie.

Dar când am văzut ochii roșii scăpărători ai monstrului, care urmăreau fiecare mișcare a lui Churro, și limba lungă și țepoasă care-i tremura de poftă la gândul înfruptării din animalul clasei noastre, am hotărât că trebuia să fac ceva. Problema era că niciuna dintre opțiunile mele nu părea să fie bună.

Dacă încercam să-l înhaț pe Churro, Jasmine ar fi făcut o scenă de pomină, distrugându-mi șansa de a termina anul școlar *fără evenimente*.

Dacă îmi vedeam de treabă, hamsterul nostru iubit ar fi avut aceeași soartă ca dragul nostru peștișor auriu, și anume tragică, chiar dacă nimeni nu-i observase absența.

Am înghițit în sec, neștiind ce viitor preferam.

Cel în care aș fi fost complice la asasinarea unui hamster, dar aș fi început anul școlar următor „de la zero“?

Sau celălalt, în care aș fi fost votat „Ciudatul clasei“ pentru tot restul vieții?

În fața mea, doamna Rossi flutura nerăbdătoare biletul de voie.

Lângă mine, limba monstrului s-a întins către pradă, în timp ce Jasmine, neștiind nimic, a început să se plângă:

– Spuneți-i lui Max să nu se mai uite așa la mine! Mă înspăimântă!

Fata cu un monstru hidos pe cap spunea că *eu* o înspăimânt pe *ea*, auzi! Dacă situația nu ar fi fost atât de disperată, aș fi izbucnit în râs. Dar cu Churro la doar o zvâcnire de limbă de piere, am știut că nu m-aș mai fi putut privi nici odată în oglindă dacă nu încercam măcar să îl salvez.

Brațul meu a țâșnit singur în față.

Degetele mele s-au strâns în jurul burticii calde și blănoase a lui Churro.

Dar, imediat ce am ridicat hamsterul, protejându-l, bestia a făcut un salt, mi-a prins brațul și l-a aruncat pe Churro ca pe o minge, într-un fel care a lăsat impresia că eu sunt vinovat pentru tot.

În clasă s-a dezlănțuit haosul.

Lumea țipa. Jasmine plângea. Dar Churro se afla deja în cădere liberă, așa că nu era vreme de pierdut.

În comentariile lăsate la clipul video, unii susțin că este o făcătură: nu e omenește posibil să traversezi o cameră în mai puțin de o secundă. Tot ce pot să spun este că adrenalina e o chestie foarte puternică în combinație cu teroarea. În momentul în care am prins hamsterul, tocmai în celălalt capăt al clasei, am zâmbit cu toți dinții, ca un supererou. Asta până când am văzut-o pe doamna Rossi cu mâinile în șolduri, cu ochii ațintiți asupra mea și cu niște

pete roșiatice apărându-i în obraji. Se pare că eram singurul care sărbătorea victoria.

– Max, dă-mi-l pe Churro. *Acum!*

Vorbea printre dinți. Ochii ei scăpărau într-un fel care, în mod normal, m-ar fi speriat. Dar după ani de zile în care îmi salvasem profesorii și colegii de la nenumărate catastrofe pe care ei nici nu le bănuiau, atitudinea lor începea să mă calce pe nervi.

Totuși, conștient că orice aș fi spus, ca să mă apăr, s-ar fi întors împotriva mea, am vrut să predau hamsterul, dar chiar atunci am observat un monstru nou, încolăcit în jurul gâtului doamnei Rossi și, instinctiv, l-am tras pe Churro înapoi, ca să-l protejez.

– Max, nu glumesc.

Vocea ei încordată și sugrumată, în afară de scârțâitul tenișilor mei pe podea, în încercarea de a da bir cu fugiții, era singurul sunet din clasă.

Nu o mai văzusem niciodată atât de furioasă, dar știam că, dacă ar fi putut să vadă ce văd eu, ar fi înțeles perfect. Monstrul de pe doamna Rossi era grotesc, cu un cap scheletic supradimensionat și orbite mari, goale, din care ieșeau raze roșii. Gâtul consta din niște vertebre lungi și subțiri, înfășurate într-un strat subțire de carne, iar corpul era înșelător de sfrijit, cu brațe firave și obosite, care s-au lungit și s-au depărtat în timp ce acesta a pornit în urmărirea mea.

Tocmai ajunsesem la peretele din spate, când mi-am dat seama că situația e chiar mai rea decât crezusem. Oriunde mă uitam, creaturi monstruoase, hidoase – unele cu coarne, unele cu cozi, altele înaripate, dar toate cu aceeași sclipire

roșie diabolică în ochi – ieșeau din tenebre și tăbărau asupra colegilor mei.

Jason, puștiul care purta ochelari cu lentile groase, era gazda neștiutoare a unui monstru cu aspect de extraterrestru, care-i zgâria globii oculari cu unghiile lui lungi și ascuțite.

Shannon, fata care suferea de urticarie cronică, era victima unei bestii cu limba bifurcată și dinți tăioși pe care și-i înfigea neconținut în carnea ei.

În jurul pieptului lui August, băiatul care avea mereu la el un inhalator, se încolăcise atât de strâns un monstru, încât era de mirare că puștiul mai putea respira.

Se pare că exista câte un monstru răspunzător pentru orice – de la acnee până la părul creț.

Așa să fi fost mereu? Monștrii erau cauza tuturor problemelor de sănătate?

Oare de-asta fusesem programat pentru aparat dentar anul viitor?

Uimit cum eram de privilegiște, n-am observat că singurul motiv pentru care colegii mei făcuseră liniște era acela că filmau cu telefoanele.

Cu o mișcare la care nu mă așteptasem, doamna Rossi s-a aruncat după hamster, moment în care monstrul de pe gâtul ei i-a dat drumul și a tăbărât pe mine.

Dacă ai văzut filmulețul, crezi, probabil, că știi ce s-a petrecut după aceea, dar ce ai văzut nu se compară nici pe departe cu ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

În clipa în care doamna Rossi mi-l smulgea pe Churro din mână, monstrul ei și toți ceilalți s-au năpustit asupra

mea într-un iureș de colți mușcători și gheare ascuțite, astfel încât n-am putut decât să închid ochii și să mă pregătesc pentru sfârșit.

Știi cum se zice, că înainte de a muri ți se derulează prin fața ochilor întreaga viață? Ei bine, tot ce am văzut eu în secunda aceea a fost un șir nesfârșit de fantome.

Din cauza fantomelor eram trimis toată ziua bună ziua în biroul directorului.

Tot din cauza fantomelor nu aveam prieteni, iar părinții mei se certaseră până când mama a plecat.

Și apoi, când în sfârșit mă învățasem cu ele, le luase locul o armată de monștri.

Poate că frustrarea acumulată într-un deceniu a fost cea care m-a mînat.

Poate că orele de jocuri video și de filme cu supereroi își făcuseră, în sfârșit, efectul.

Cert e că, după ce, cu o clipă în urmă, simțisem că mă prăbușesc într-un abis, acum eram iarăși în picioare, împărțind în stînga și-n dreapta lovituri în stil ninja, pe care le știam doar din filme, iar monștrii cădeau în jurul meu.

Pumnul meu a străpuns aerul așa cum o linguriță de plastic trece printr-o înghețată moale, doborînd pe loc un trio de monștri cu fețe de cranii.

Piciorul drept a căpătat viață proprie, izbind o creatură cu corp de șarpe care venea din spate, în timp ce piciorul stîng s-a rotit în față și a distrus un monstru cu trei capete.

După ani de zile în care fusesem victima supranaturalului, mă transformasem, în mod miraculos, dintr-un puști slăbănog și cam stîngaci, într-o mașină de distrus monștri.

Și acum, că se inversaseră rolurile, m-am jurat că-mi voi elibera viața de fantome, monștri și alte creaturi sinistre care ar fi îndrăznit să mai apară.

Deși mie mi s-a părut că m-am luptat ore întregi, filmul a arătat că bătălia a durat doar un minut și treizeci și șapte de secunde. Tocmai zdrobisem un monstru flasc, lipsit de piele, și eram pe punctul de a vătăma grav un demon încornorat cu două picioare, care zbura deasupra mea, când clopoțelul școlii, care anunța sfârșitul orelor, s-a auzit atât de puternic, de parcă era o alarmă de la ceasul deșteptător care te trezește în mijlocul unui vis.

Și chiar așa m-am simțit: buimac, de parcă m-aș fi trezit brusc dintr-un vis.

Picături de transpirație rece au început să curgă pe fața mea, în timp ce, de la gât către încheietura mâinii, simțeam o durere ascuțită. Genunchii mei erau nesiguri și de-abia mă mai țineam pe picioare, mai ales că, asemenea ultimei urme de monstru, se evaporase toată adrenalina care mă alimentase.

M-am uitat obosit în jur și am văzut bănci căzute pe-o parte, scaune răsturnate și priviri batjocoritoare pe chipurile colegilor mei, care clar n-aveau habar că tocmai nimicisem o armată de monștri.

Când am tras aer în piept, clasa a părut mai liniștită decât fusese tot anul.

Când am expirat lung, paznicul școlii a și apărut în prag și m-a escortat rapid afară din sala de clasă.

Omul cu medalion din dinți de maimuță

Am ieșit din biroul directorului și m-am îndreptat către parcare, unde ajunsese tatăl meu, singurul meu părinte, iar după expresia nefericită de pe chipul lui, am presupus că auzise toată povestea.

– Max... a spus tata cu un oftat în timp ce și-a dus mâna la baza nasului. De data asta te-ai întrecut pe tine!

În mod normal, când auzi așa ceva, un simplu „mulțumesc“ modest ar fi răspunsul corect. Dar nu era cazul și acum.

– Ce-a fost în capul tău?

M-am strecurat pe locul din dreapta, cu privirea în pământ. Ce altceva aș fi putut să fac? Să folosesc scuza nu-i-vina-mea-că-școala-mustește-de-ființe-supranaturale când aceasta nu funcționase niciodată?

– Nu așa-mi imaginam că o să închei anul școlar, a spus tata și a dat din cap dezaprobator. Credeam că te-ai lăsat de chestiile astea.

S-a întors înspre mine, cu telefonul în mână, și a pornit filmul făcut de un coleg de-al meu. Când a ajuns la partea

în care intram în superacțiune, lovind... ei bine, potrivit filmului, *aerul*, cu pumnii și picioarele, am tușit și mi-am întors privirea.

– Ești un copil bun, Max. Dar nu poți să mai continui cu cascadoriile astea. Trebuie să te potolești.

Mă implora din priviri, de parcă se aștepta să promit acolo, pe loc, o revizuire completă a caracterului meu. Știind că era mai bine să nu-l contrazic, am dat din cap de parcă eram de acord cu absolut tot.

Ca și cum *cascadoriile* la care se referea ar fi fost ceva ce aș fi putut controla.

Ca și cum n-aș fi salvat de unul singur școala de monștrii mănăcatori de animale, faptă pentru care nu-mi mulțumise nimeni.

– Știi, nu-i nevoie să faci tîmbălău ca să atragi atenția asupra ta.

Mai să cad din mașină. Serios, nu-mi venea să cred că, după atîția ani, tot nu pricepea. Niciodată nu am vrut să atrag atenția. Sigur, aveam o reputație de tip haios într-un fel mai trăsnet. Mai mult, nu mă întâlneam niciodată cu așa-zisii mei prieteni după școală.

Nu-i lăsașu părinții să umble cu un „labil psihic“ (îl auzisem odată pe unul dintre ei folosind acest termen) sau poate le era frică de mine (auzisem și asta), nu știam sigur care era motivul. Tot ce știam e că nu fusesem invitat nici măcar o dată acasă la un alt copil, asta de când încercasem să împiedic o fantomă să-i fure mamei mașina, ocazie cu care fusesem prins la volan în timp ce mă luptam cu un hoț invizibil.

Fără să mai adauge nimic, tata a oftat adânc și a plecat din parcare, intrând cu mașina pe drum. La început m-a bucurat liniștea, dar n-a trecut mult și am simțit că tăcerea nu avea de-a face cu mine – judecând după liniile adânci de pe fața lui, situația era mult mai gravă.

Mama spunea mereu că arăt exact ca tata când era de vârsta mea. Dar chiar și după ce a prezentat dovada, punând una lângă alta două fotografii, una a mea și una a lui din vremea școlii, de parcă eram doi suspecți într-o anchetă polițienească, tot n-am înțeles cum o claică de păr șaten, o pereche de ochi căprui, o bărbie pătrătoasă, linia gurii și un nas în vânt însemnau că suntem clone.

Dar acum nu arăta deloc ca puștiul din poză. Albul ochilor era străbătut de firicele roșii, iar gura lui se strâmbase într-o grimasă permanentă. Era obosit. Învins. Ca un om în pragul capitulării. Și, după cum se uita prin parbriz, cu o privire goală, dădea impresia că nu are idee unde se află, deși locuia în Boring dinainte de a mă naște eu.

– Max, a început el, m-am gândit...

Ceva din tonul lui m-a făcut să-mi înfig călcâiele în covorașul de cauciuc, pregătindu-mă pentru ce avea să urmeze. Nu știam ce anume, dar eram sigur că nu este de bine.

– Știi că-mi caut o slujbă și nu am habar unde o să fie, iar mama ta...

– În Australia, l-am întrerupt înainte ca el să apuce să termine. E în *Australia*.

L-am privit provocator, dându-i de înțeles că nu eram deschis la teorii alternative.

Ultima adresă cunoscută a mamei fusese în Sydney. Îmi trimisese chiar și o carte poștală cu ursuleți koala de la grădina zoologică. Doar pentru că un funcționar de la consulat ne dăduse acea veste îngrozitoare nu însemna că informația era adevărată.

Tata a inspirat încet, măsurat. Când a expirat, a spus:

– Uite, știu că ți-e greu. Și mie îmi este. Dar e timpul să accepți realitatea. S-a dus, Max, și nu se mai întoarce niciodată. Trebuie să te împaci cu gândul ăsta.

În acel moment am refuzat să-l mai ascult, reducându-i glasul la o învălmășeală de consoane și vocale fără niciun sens. Dacă mama ar fi murit, aș fi aflat primul. De ce? Pentru că de când mă știu văd fantome, dar pe a ei nu am văzut-o. Ceea ce dovedea că funcționarul de la consulat se înșelase.

Îmi imaginam că mama este plecată într-o expediție într-un loc îndepărtat, în care nu are semnal. Dar avea să mă sune când revenea la civilizație și aveam să râdem amândoi de toți cei care crezuseră vestea proastă, toți în afară de mine.

Nu știu exact când, dar la un moment dat tata s-a dat bătut și a tăcut. Când am ajuns în sfârșit în fața porții, am sărit din mașină și am intrat în casă. Dar mobila dispăruse.

De-a lungul ultimelor câteva săptămâni, văzusem cum lucrurile noastre încep să dispară, fie împachetate și duse la garaj, fie vândute. Totul a început cu obiectele pe care le foloseam rar, precum masa din sufragerie și bufetul din lemn, plin cu farfurii elegante, pe care mama le păstra pentru ocazii speciale. Apoi au urmat lucrurile mai mici: noptiere, perne decorative, lămpi. Dar, chiar dacă știam ce

urma să se întâmple, am fost șocat să găsesc casa golită de toate lucrurile familiare.

Am privit spațiul gol în care fusese canapeaua, apoi mi-am îndreptat privirea spre grămada de cutii și valize din hol.

– Deci chiar se întâmplă... am murmurat, dezumflat.

Cumva reușisem să mă păcălesc singur că tata nu va continua cu această mutare.

– Ultima zi de școală, ultima zi acasă. Este o zi mare pentru amândoi.

Tata m-a luat pe după umeri. Știam că are intenții bune, dar tot acel spațiu gol m-a supărat atât de rău, încât am simțit că nu mai am mult și explodez.

– Cum o să ne găsească mama dacă ne mutăm?

I-am dat brațul la o parte și m-am întors cu fața spre el.

– Dacă vine și găsește pe altcineva aici?

Tata era în fața mea. Gura îi rămăsese deschisă, iar ochii i se îngustaseră atât de mult, că păreau două linii.

– Max... a început, dar eu i-am întors spatele și m-am dus valvârtej în camera mea – doar ca să descopăr că posetele fuseseră dezlipite de pe pereti, iar patul, noptiera și comoda dispăruseră.

Singurele semne că locuisem vreodată acolo erau un tricou singuratic și o pereche de blugi, care atârnav în dulap.

– Și eu unde dorm? am întrebat în timp ce arătam camera care părea o cutie goală.

Nu vedeam urmă nici de vreo pernă, nici de vreo pătură.

– Mă gândeam să instalăm cortul în curte, a spus tata, din ușă, încercând să schițeze un zâmbet. Îți plăcea să dormi în cort.

– Da, sigur, când aveam opt ani.

Mi-am încrucișat brațele.

Ziua devenise, din foarte proastă, îngrozitoare.

Tata a oftat lung și s-a lăsat să alunece cu spatele lipit de perete, aterizând pe podea cu picioarele încrucișate turcește.

Multă vreme n-a zis nimic. Neavând unde altundeva să stau și nimic altceva de făcut, până la urmă m-am trântit și eu pe podea.

– Nu știi ce să mă fac cu tine!

Tata își ținea capul în mâini, motiv pentru care vorbele se auzeau înnăbușit, dar eu înțelegeam ce voia să spună.

– Refuzul tău de a accepta ce s-a întâmplat cu mama ta și acum... *incidentul* ăsta... în ultima zi de școală. Puteau să te exmatriculeze sau să te acuze de cruzime față de animale.

Cruzime față de animale? Eu îl *salvasem* pe Churro! Nu era vina mea că numai eu puteam să-l văd pe adevăratul ticălos. Am dat să spun ceva în apărarea mea, dar, când l-am privit din nou pe tata, a pierit orice urmă de protest.

Nu era prima oară când îl vedeam atât de supărat. Tot ce se întâmplase cu mama – mai întâi separarea și apoi vestea primită prin telefon – îl zdruncinase rău. Totuși, faptul că eu îi pricinuisem supărarea de data asta mă făcea să mă simt tare prost.

– Nu știu cum să procedez! Nu mai comunicăm ca altă dată. Iar obsesia asta cu fantomele nu e...

I-am completat fraza în mintea mea:

Nu e normală.

Nu e sănătoasă.

Nu așa se poartă un om sănătos la cap.

Dar tot ce-a spus tata a fost:

– Te-ai descurcat așa de bine în ultimul an. Credeam că ai depășit treburile astea.

N-am zis nimic. Stăteam pe jos, rezemat de peretele pe care fusese șifonierul meu, neștiind ce aștepta tata de la mine.

– Dar acum... a continuat, ridicându-și capul și privindu-mă. Cred că ai nevoie de un ajutor pe care eu nu ți-l pot oferi. Tocmai de-aia...

A făcut o pauză, timp în care mi-au trecut prin cap milioane de scenarii nebunești. Totuși, niciunul atât de nebunesc precum a fost ideea lui.

– Am hotărât să te trimit la bunicul tău, pentru a sta cu el o vreme, până se așază lucrurile.

El a clipit, încercând să-și strângă buzele într-un zâmbet forțat. Dar, din locul în care stăteam, îmi părea o persoană care abia a mâncat ceva cu adevărat dezgustător, dar mă forța să gust și eu.

– Cred că nu vorbești serios! am strigat. Vrei să stau la Ramhart? La Ramhart *Woodbead*?

Părea ciudat și să-i pronunț numele. Cum tata nu vorbea prea des cu tatăl lui, îmi întâlnisem bunicul o singură dată. Fusese demult, când mama, hotărâtă să-i împace pe cei doi, a condus până la casa acestuia pentru a-i prezenta nepoțelul, pe mine. E inutil să precizez faptul că eram prea mic pentru a-mi aminti, așa că nu eram foarte sigur cum trebuie să-i spun. Bunicul *Woodbead* îmi suna cel mai bine, dar, cumva, nu mi se părea a fi și cea mai potrivită

alegere. Din ce auzisem despre el și din cele câteva poze în care îl văzusem – haine bizare, șuvițe albastre în păr, medalion din dinți de maimuță la gât –, Ramhart nu era un bunic obișnuit.

Din câte își amintea tata din primii ani ai copilăriei, Ramhart pleca frecvent în tot felul de aventuri supranaturale dubioase, lăsându-l acasă cu mama lui (bunica mea). Apoi, într-o zi, când tata avea opt ani, Ramhart a plecat și nu s-a mai întors. Nici măcar după ce-a murit bunica, doi ani mai târziu, și tata a fost lăsat în grija altei familii. De-abia după mulți ani, când tata era deja adult, s-a deranjat Ramhart să-l găsească. Și chiar și atunci, singura lui scuză a fost că fusese prins timp de un deceniu într-o buclă temporală, ceea ce este, probabil, cea mai proastă scuză cu care poate veni cineva.

Oricum, toată povestea îi lăsase tatei un gust atât de amar, încât odată l-am auzit spunând despre Ramhart că este „un neadaptat, un escroc, dovada vie a cât de riscant e să trăiești de partea greșită a normalității“. Era chiar după unul dintre primele mele *evenimente*, când dădusem vina pe fantoma care bântuia grădinița (pe care o chema tot Max) pentru numele meu scris pe toți pereții.

Deși eram doar un copilaș, înțelesesem mesajul din spatele cuvintelor tatei: dacă spuneam că văd fantome, riscam să devin un ciudat ca Ramhart.

Cam tot atunci am început să înțeleg și că majoritatea oamenilor nu vedeau ceea ce vedeam eu. Mai întâi am crezut că e ceva în neregulă cu mine, că am o problemă cu ochii sau poate chiar cu capul. Dar, din moment ce eram

sută la sută sigur că nu eu scrisesem pe pereți, mi-am dat seama că oamenilor le vine mai ușor să creadă că ceea ce nu văd nu există. De atunci am devenit mai grijuliu.

Cu excepția momentelor în care m-a luat gura pe dinainte.

Știind că tata dă vina pe tatăl lui pentru copilăria sa nefericită, nu puteam să pricep de ce mă trimitea să stau cu însăși sursa necazurilor lui.

– De când e Ramhart o persoană de încredere cu care poți să-ți lași copilul? am întrebat, încrucișându-mi brațele și fulgerându-l pe tata din priviri.

Știam că e o obrăznicie și, când tata a oftat adânc, mi-a părut rău că am spus-o. Aveam totuși nevoie disperată de răspunsuri.

– Uite ce e, Max. Am programate mai multe interviuri pentru angajare și toate înseamnă călătorii de cel puțin două zile. N-am cum să te iau cu mine și să te las într-o cameră de motel ore întregi...

– Dar asta a fost planul! am țipat. Ai spus că ai încredere în mine. Ai spus că sunt suficient de matur ca să mă descurc singur și că...

– Asta a fost înainte...

Tata s-a oprit. Avea pe chip o expresie chinuită.

– Înainte de ce? am întrebat.

Voiam cumva să-l aud când o spune, deși eram sigur că niciunul dintre noi nu voia să audă.

– Înainte să mă sune directorul, a spus, încruntându-se, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce-mi venise să insist.

Nu pot să risc să te las singur. Nu după tot ce s-a întâmplat astăzi.

Am rămas fără replică. Încă o dată, ce se întâmplase la școală nu era din vina mea. Fusesem incredibil, făcusem chiar un act de eroism, și, în loc să fiu răsplătit, eram trimis în ceea ce cu siguranță avea să fie cea mai proastă vacanță de vară din viața mea.

– Dar ai zis că Ramhart e un ciudat!

Era cea mai bună apărare la care mă puteam gândi, dar n-a fost de folos că vocea mi s-a frânt la sfârșit.

– E puțin altfel, într-adevăr. Dar nu-i periculos. În plus, n-o să stai cu el decât peste vară. Dacă pun toate lucrurile la punct mai repede, vin să te iau. Și-apoi, cred că te poate ajuta.

– Cum m-ar putea ajuta o vacanță petrecută cu ciudatul ciudaților? Ai spus cu gura ta că n-ai luat niciodată o hotărâre mai bună ca atunci când ți-ai schimbat numele din Woodbead în Smith.

Îmi aminteam foarte bine momentul. Pe atunci nu aveam niciun motiv să nu-l cred. Dar acum, stând pe jos în fața lui într-o cameră goală, nu puteam să nu mă gândesc că scopul întregii lui vieți fusese să devină un om diferit de Ramhart, dar asta nu-l dusesese nicăieri.

– Uite...

Tata și-a trecut o mână prin păr. Când și-a retras mâna, părul i-a rămas ridicat într-o parte. Dar eram atât de iritat, încât am hotărât să nu-i spun.

– Eu n-am fost niciodată ca tine, a spus tata. N-am văzut ceea ce zici tu că vezi și poate de-aia mi-e atât de

greu să înțeleg. Dar totuși ești așa de multă vreme. Ceea ce mă face să mă-ntreb dacă nu o fi cumva ceva acolo.

L-am privit cu ochi mari, uimit.

– Adică mă crezi? L-am întrebat.

Era pentru prima oară când tata se gândea că e posibil să nu mint.

– Pentru că mai devreme, în mașină, m-ai acuzat că vreau să atrag atenția asupra mea, am adăugat.

Am privit, cu satisfacție, cum tresare la amintirea aceluși moment.

– Îmi pare rău, e clar că nu-mi găsesc cuvintele potrivite...

– Dar chiar mă crezi?

Obrajii începeau să mi se încălzească și îmi simțeam pulsul în urechi. Era prima dată când îl întrebam direct. Probabil din cauză că mă temusem întotdeauna de ce-ar putea spune.

Mi-a răspuns, după o mică șovăire:

– Te cred când spui că așa percepi *tu* realitatea. Cine sunt eu să-ți neg trăirile? a spus, întinzându-și picioarele pe podea și studiindu-și pantofii lipsiți de luciu. Mă tot gândesc că ți-ar prinde bine să ai lângă tine pe cineva care înțelege prin ce treci. Ramhart e obișnuit cu astfel de lucruri, așa că pare alegerea cea mai potrivită.

La prima vedere avea sens. Dar, cu cât reflectam mai mult, cu atât aveam mai multe întrebări.

– Dar de unde și până unde? Adică, nici măcar nu știam că vorbești cu el.

Am cercetat fața tatei în căutarea unui indiciu.

– Am vorbit de câteva ori, a spus în timp ce degetele lui ciupeau covorul cu nervozitate. M-a căutat după ce-a aflat despre mama ta și...

Mi-am pus imediat fruntea pe genunchi și mi-am astupat urechile. Nu voiam să mai aud o vorbă, nu voiam să mai văd camera goală și tristă. Tot ce voiam era să uit de prezent și să fiu iar în vremea de dinaintea plecării mamei, când nimeni nu se gândea să mă trimită să stau la un bunic lunatic, care era ca un străin pentru mine.

Tata a așteptat cu răbdare, fără să întrerupă tăcerea prelungită. Când mi-am ridicat în sfârșit capul, m-a privit și a rostit:

– Așa rămâne, Max.

Astfel, efectiv a pus capăt oricărei încercări de negociere.

– Unde stă? am întrebat, încruntat, imaginându-mi un loc oribil.

– La Conacul Woodbead, în Glimmerville, a răspuns tata.

Conac? Asta mi-a trezit atenția. Însemna că Ramhart Woodbead era bogat?

– N-ai pomenit niciodată de vreun conac!

Tata a dat din umeri, sprijinindu-și și capul de perete.

– N-am stat mult timp acolo. După ce-a murit bunica ta, am fost dat în grija unei familii dintr-un alt oraș. Oricum, pe vremea aia nu arăta a conac. Important e că acum, când Ramhart a îmbătrânit și s-a mai potolit, vrea să te cunoască înainte de... înainte de-a fi prea târziu. Și mă întreb: cine sunt eu să vă răpesc această șansă?

Nu era genul de întrebare care aștepta un răspuns, ceea ce era bine, neștiind ce să spun. Tata s-a ridicat ușurel în picioare, a venit lângă mine și mi-a întins o mână ca să mă ridic și eu.

– Am instalat cortul în spate, a spus el indicând cu degetul undeva, în zare. Ce zici să ne facem noi niște cheeseburgeri și poate niște sendvișuri cu bezele coapte la desert?

A schițat un zâmbet, ridicând din sprâncene. Am înțeles că încerca să dregă lucrurile. Trebuia să-mi dau și eu silința, măcar să încerc.

– Mi-ai pus telescopul în bagaj? l-am întrebat, urmându-l pe hol.

– Mai întrebi?

Mi-a ciufulit părul, făcându-l, probabil, să arate la fel de aiurea ca al lui.

– Cum ai mai vedea planeta Marte fără el?

În drum spre bucătărie, mi-am plimbat mâna peste peretele pe care atârneră fotografiile noastre de familie. Pătratele decolorate rămase în urmă păreau fantomele unor vremuri care nu aveau să se mai întoarcă niciodată.